

Служба „Преса
и информация“

Съд на Европейския съюз
ПРЕССЪОБЩЕНИЕ № 96/16
Люксембург, 14 септември 2016 г.

Решение по дело C-16/15
María Elena Pérez López/Servicio Madrileño de Salud

**Използването на последователни срочни договори за задоволяването на
нужди с постоянен характер в областта на здравните услуги е в противоречие
с правото на Съюза**

*Използването на такива договори може да бъде обосновано само от необходимостта да
се задоволят нужди с временен характер*

Г-жа María Elena Pérez López е наета на работа като медицинска сестра в Университетската болница в Мадрид за периода от 5 февруари до 31 юли 2009 г. Основанието за назначаването ѝ е „извършването на определени дейности с временен, конюнктурен или извънреден характер“. Назначението на г-жа Pérez López е подновявано седем пъти посредством срочни договори (СД) с идентично съдържание. Малко преди изтичането на срока на последния ѝ договор през март 2013 г., администрацията я уведомява, че ще бъде назначена отново, така че тя е полагала труд в полза на болницата непрекъснато в периода между февруари 2009 г. и юни 2013 г. Същевременно г-жа Pérez López е уведомена, че след това трудовото ѝ правоотношение ще бъде прекратено.

Г-жа Pérez López подава жалба срещу решението за прекратяване на трудовото ѝ правоотношение. Според нея последователните ѝ назначения не са имали за цел задоволяването на конюнктурни или извънредни нужди на здравните служби, а в действителност са съответствали на постоянна дейност. Сезиран с тази жалба Juzgado de la Contencioso Administrativo nº 4 de Madrid (административен съд № 4 на Мадрид, Испания) отправя запитване до Съда дали испанската правна уредба, която позволява подновяването на СД в областта на здравните услуги противоречи на Рамковото споразумение относно срочната работа¹ (споразумение, по силата на което държавите членки трябва да въведат мерки, за да предотвратят злоупотребите, произтичащи от използването на последователни СД и по този начин да избегнат поставянето на заетите лица в несигурно положение). По-точно тази юрисдикция има съмнения относно обективните причини, които могат да обосноват подновяването на подобни договори.

С решението си от днес² Съдът приема, че правото на Съюза не допуска национална правна уредба, която позволява **подновяването на СД за задоволяването на временни нужди от персонал, при положение че в действителност тези нужди са постоянни.**

¹ Рамково споразумение относно срочната работа, сключено на 18 март 1999 г., което се съдържа в приложението към Директива 1999/70/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 година относно Рамково споразумение за срочната работа, сключено между Европейската конфедерация на профсъюзите (CES), Съюза на индустриалците в Европейската общност (UNICE) и Европейския център на предприятията с държавно участие (СЕЕР) (ОВ L 175, 1999 г., стр. 43; Специално издание на български език, 2007 г., глава 5, том 5, стр. 129).

² Освен това днес Съдът постанови две други решения относно използването на СД в Испания (а именно, от една страна, решение по съединени дела [C-184/15 Florentina Martínez Andrés/Servicio Vasco de Salud](#) и [C-197/15 Juan Carlos Castrejana López/Ayuntamiento de Vitoria](#) и, от друга страна, решение по дело [C-596/14 Ana de Diego Porras/Ministerio de Defensa](#)). По съединени дела C-184/15 и C-197/15 Съдът уточнява, че националните органи трябва да предвидят подходящи, достатъчно ефективни и възпиращи мерки за избягване и санкциониране на установените злоупотреби както за СД, за които се прилагат правилата на трудовото право, така и за тези, за които е приложимо административното право. Що се отнася до дело C-596/14, въз основа на принципа на недопускане на дискриминация Съдът приема, че работниците по срочни договори имат право на обезщетение при прекратяване на договора на същото основание като работниците по договори за неопределено време.

Съдът припомня преди всичко, че Рамковото споразумение задължава държавите членки, за да предотвратят злоупотребите с използването на СД, да уредят в законодателството си най-малко една от следните мерки по техен избор: 1) обективните причини, които могат да обосноват подновяването на СД, 2) максималната обща продължителност, за която могат да бъдат сключени последователно такива договори и 3) броя на възможните подновявания на тези договори.

Тъй като испанската правна уредба не предвижда ограничения относно продължителността или броя на подновяванията на СД (т. 2 и 3 от изброените по-горе), Съдът проверява дали обективна причина, отнасяща се до точни и конкретни обстоятелства, може да обоснове последователните назначения на г-жа Pérez López (т. 1 от изброените по-горе). В това отношение **Съдът потвърждава, че временното заместване на работници, за да се задоволят временни нужди може да представлява обективна причина. За сметка на това Съдът приема, че договорите не могат да бъдат подновявани за постоянното и трайно осъществяване на задачи, които попадат в рамките на обичайната дейност на редовния болничен персонал.** Обективната причина трябва да може да обоснове конкретно необходимостта от задоволяване на временни, а не на постоянни нужди.

В случая с г-жа Pérez López обаче нейните последователни назначения явно не се обхващат от обикновените временни нужди на работодателя. Това подновяване на СД води до положение на несигурност и г-жа Pérez López не е единствената, която страда от него, като се има предвид структурният недостиг на постоянни работни места в сектора на здравеопазването в района на Мадрид.

Освен това Съдът отбелязва, че испанската публична администрация не носи никакво задължение да създаде щатни длъжности и може да попълва длъжностите чрез назначаването на временен персонал без ограничение относно срока на договорите, нито относно броя на подновяванията им. Вследствие на това положението на несигурност на работниците продължава дълготрайно. Ето защо Съдът приема, че тъй като испанската правна уредба позволява подновяването на СД за задоволяването на постоянни и трайни нужди въпреки съществуването на структурен недостиг на работни места, тя противоречи на Рамковото споразумение.

ЗАБЕЛЕЖКА: Преюдициалното запитване позволява на юрисдикциите на държавите членки, в рамките на спор, с който са сезирани, да се обърнат към Съда с въпрос относно тълкуването на правото на Съюза или валидността на акт на Съюза. Съдът не решава националния спор. Националната юрисдикция трябва да се произнесе по делото в съответствие с решението на Съда. Това решение обвързва по същия начин останалите национални юрисдикции, когато са сезирани с подобен въпрос.

Неофициален документ, предназначен за медиите, който не обвързва Съда.

[Пълният текст](#) на съдебното решение е публикуван на уебсайта CURIA в деня на обявяването.

За допълнителна информация се свържете с Илияна Пальова ☎ (+352) 4303 3708